

Sıtkı Şükürer

İzmir Yayın Kurulu

4 Eylül 2016

İZMİR il sınırlarında 4 milyon kişi yaşıyor.

Bu kent geçen yüzyılın başlarında ağırlıklı olarak gayrimüslimlerin yaşadığı bir yerd.

Binlerce yıllık tarihi içerisinde pek çok medeniyeti kucakladı.

Bizler ezelden ebede bu kent bizimdi zannediyoruz.

Bırakın uzun çağları, yakın geçmişimize dair bile fazla bilgi sahibi değiliz.

Hani, biz merak etmeyince başkalarına yansıtılabileceğimiz ve övünerek paylaşacağımız bir değerimiz de olmaz.

Oysa İzmir'in imajını bambaşka boyutlarda yeniden tanımlayabileceğimiz pek çok materyale sahibiz.

Örneğin, aşağıda ismini zikredeceğim bir uzman arkadaşım, İzmir'in yakın geçmişi ile ilgili Avrupalı gezginlerin yazdığı pek çok kitabın tercüme bile edilmeden beklediğini söyledi.

Bu kentin belediyeleri, özellikle de Büyükşehir, yanı sıra üniversiteleri, STK'ları neden bir genişletilmiş

Yayın Kurulu oluşturamazlar

Yayın Kurulu oluşturmazlar.

Bakınız, bu araştırmalardan yakalanacak tek bir ilginç bulgu bile, yepyeni bir “İzmir öyküsü”nün oluşturulmasına sebep olur.

Mısır’dan Portekiz ve İspanya’ya, pek çok kent bir sebeple yarattığı efsaneler üzerinden popülerlik kazanmıştır.

Uzun yıllar ODTÜ Yayın Kurulu Genel Yayın Yönetmenliği yapmış Sayın Levent Gönül, artık Urla’da yaşıyor.

Projenin hayata nasıl geçirileceği ile ilgili detay tecrübeleri ile hizmete hazır olduğunu ifade ediyor. Sayın yetkililer, lütfen bu yazıyı okuyup geçmeyin.

Demokrasi kamplaşma
vesilesi değildir

FARKINDA mısınız, çok önemli şeyler yaşanıyor, önce ayağa kalkıyoruz, tek mevzumuz bu oluyor, ama bir-iki gün sonra unutuyoruz.

Meğer ki, o yaşanan olayların birinci dereceden etkileneni olmayalım.

Hassasiyetlerimizin körleşmesi iyiye alamet değildir.

Bizler, adeta “her koyun kendi bacağından asılır” anlayışı ile hayatımıza devam ediyoruz.

Kamplaşmalar sanki içimizde “birbirimize karşı konulmaz boşluklar, kırgınlıklar, mesafeler” oluşturdu. Çevremdekileri gözlüyorum.

Mesela, “Mustafa Kemal’in askerleriyiz” diyen genç adam (ya da kadın), muhafazakarları sevmiyor, Kürtlerden hoşlanmıyor, Ermenilerden nefret ediyor, Liberalleri satılmış görüyor, Batı’yı hin addediyor, Arap’a midesi bulanıyor...

Bu denli “öteki” üzerinden “kendisi” olmaya çalıştığı için, yeri geliyor bahse konu nefretleri yeterli gelmiyor, aynı kabın içindekilere de “atarlanıyor”.

GARİP VE TUHAF OLDUK

Benzer durum karşı kutupların insanları için de geçerli.

Neticede “garip ve tuhaf” kişiler olmaya başladık.

Kendisini sevmeyen diğerlerini de sevemiyor ve onların dertlerine “teflon” tepkisi koyuyor, üstüne yapıştırmıyor, sahiplenmiyor.

Böyle olunca da maalesef “Millet” olunamıyor.

Kemalizm bir ulusçuluk ideolojisi idi...

Bu nedenle ortak değerler oluşturmak için çok çabaladı.

Şüphesiz çok sayıda etnik ve dinsel içerikli bir terkipten, ortak bir ülkü oluşturmak beraberinde “tektipleştirmeyi” getirir.

“Türk” ve “Diyanet denetimli Sünnilik” kimliklerinin öne çıkartıldığı ve bu yolla ortak bir payda yaratılmaya çalışıldığı bir düzendi Genç Cumhuriyet.

Bayağı da mesafe alınmıştı.

Hangi tartışmalı unsurlara dayanırsa dayansın, ortak bir ülkünün var edilip, korunmasının ne denli önemli olduğunu, onu kaybetmeye başladığımız bu günlerde daha net idrak ediyoruz.

TOPLUM DUYARSIZLAŞTI

Bizler demokrasiyi birbirimize mesafelenme özgürlüğü olarak anladık.

Son 15-20 yılın en büyük yanıışı da bu oldu.

Demokrasiyi; kavga etme, dışlama, kamplaşma vesilesi saydık.

Duygusal bölünme beşeri bölünmeyi besledi ve giderek “bana dokunmayan yılan bin yaşasın” duyarsızlığına sürüklenir olduk.

Bu sebepten mesela Antep’te patlayan bomba en fazla 24 saat derdimiz oluyor.

Bu sebepten, 15 Temmuz’a bile abartılı bir misyon yüklemeye çalışarak, “bakın milletimiz bir anda bir araya geldi” kandırmacasına ihtiyaç duyuyoruz.

Esasında kalıcı ve acı gerçeğin bu olmadığını bile bile...

Şüphesiz derin bir kötümserliğin girdabına da kendimizi kaptırmamız gerekiyor.

Ama an itibariyle Türkiye’nin ve insanımızın durumu “dağınık”, “çok dağınık” gözüküyor.

Modifiye Kemalizm

HANİ, Kemalizm “otokratik ve dışa kapalı” bir modeldi.

Günümüzde Çin, Rusya, “otokratik kapitalist” ülkeler.

Türkiye, bu iki modelin de ötesine geçmek istedi ama “Demokratik kapitalist” olmayı beceremedi.

Galiba kaderimiz Çin ve Rusya’dan farklı olmayacak.

Sanki AK Parti de bu noktaya gelmiş gibi...

İşin enteresanı, gerek FETÖ tasfiyesi, gerekse Kürt politikası, tarihi İttihatçı-Kemalist tezlerle son derece uyum arz ediyor.

Yani, İslami tınısı yüksek Malezya modeline savrulunulmaz ise sanki “el ele” bir tür Ortadoğu standartlarına uyumlu “otokratik kapitalist” bir “Baas” modeli oluşturuluyor gibi...

HER YERDE HÜRRİYET

DİĞER KANALLAR

[Facebook](#)

[Twitter](#)

[RSS](#)

[Kişisel Verilerin Korunması](#)

[Hürriyet Kurumsal](#)

[Bize Ulaşın](#)

Hürriyet
com.tr

